

ŽODŽIAI IŠ MEILĖS

g
ražiausios
krikščionybės
maldos

Izraeliečiai dejavo lažo slegiami ir šaukėsi pagalbos. Jų šauksmas iš vergijos pakilo iki Dievo. Dievas, išgirdęs jų dejonę, atsiminė savo sandorą, sudarytą su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. Dievas pažvelgė į izraeliečius ir atkreipė į juos dėmesį. (Iš 2,23-25)

malda yra ne tik kai šlovinama Šv.Trejybė, bet ir kai tik aimanuojama vergovės priespaudoje, net nežinant Dievo vardo. Malda yra ne tik klasikinio choralo giesmė ar Bacho Mišios, bet sykiu ir visų laikų jobų murmėjimas, ir nihilistiniai koheletų klausimai, ir erotinė giesmė apie už mirtį stipresnę meilę. Ir tylėjimas nevilty supratęs, kad su tokia meile prasilenkta. Tokį maldos galimybių spektrą liudija ir Biblija, ir visa 2000 metų krikščionybės istorija. Trūkinėjančioje tradicijos atmintyje dažniausiai išlieka tik ypatingi žmonių kūrybos šedevrai, tačiau klystume, jei Šv. Rašte ir krikščionybės istorijoje ieškotume tik nežemiško šventumo, heroiško dvasingumo pavyzdžių. Biblinė ir krikščionybės tradicija dažniau kalba apie ypatingus silpnumo, nuodėmingumo, pavydo, išdavystės atvejus pačioje Dievo tautoje ar tarp Jo pašauktųjų, o sykiu ir apie ypatingą Dievą bei Jo Naujieną kaip tik tokiems, savo dužlumą ir ribotumą išdrįsusiems pripažinti vargšams, pasirinktiems tik iš meilės. Būtent jų patirtis byloja apie Dievą, kuris atsiliepia į kiekvienos, net labiausiai sugrūdusios širdies ilgesį atvirai pasikalbėti apie esmingiausius gyvenimo dalykus. Ne forma čia svarbiausia ir ne žodžiai, o atvira širdis, išdrįsusi išgirst ne tik save, bet ir kitą. Tai, kas kyla iš tokios širdies, visada sakralu ir šventa. Ir gražiausia.

ŽODŽIAI IŠ MEILĖS

ROMAČ.

g
ražiausios
krikščionybės
maldos

UDK 23/28
Gr-175

Sudarė Rita Babianskaitė

Knygoje panaudoti

XIII-XIV a. evangelijų armėniškų rankraščių miniatiūrų fragmentai;
viršelyje - XV a. Sienos katedros giesmyno rankraščio fragmentas.

©Dialogo kultūros institutas
ISBN 9955-545-13-5

gražiausios
krikščionybės
maldos

Vietoj pratarmės

aimelio kunigas buvo šventas žmogus, todėl parapijiečiai, kai tik prispausdavo nelaimė, nuolat kreipdavosi į jį pagalbos. Tada jis pasitraukdavo į vis tą pačią atokią girios vietą ir sukalbėdavo tik jam žinomą maldą. Dievas visada ją išgirdavo ir pagelbėdavo kaimui.

Kai jis mirė, žmonės pagalbos kreipdavosi į jį pakeitusį kunigą, kuris nebuvo šventas, bet žinojo tą atokią girios vietą ir anos maldos paslaptį. Taigi jis sakydavo taip:

- Viešpatie, tu gi žinai, nesu aš šventas, bet tikiu, kad nepanaudosi to prieš mano žmones, tad išklausęs maldą ateik mums padėti.

Ir Viešpats išgirdavo jo maldą ir pagelbėdavo kaimui.

Kai ir šis mirė, žmonės ištikus nelaimei pagalbos kreipdavosi į jį pakeitusįjį, kuris mokėjo maldą, bet nebežinojo tos vietos girioje. Taigi jis sakydavo taip:

- Viešpatie, negi tau svarbu vieta? Argi bet kokia vieta netampa šventa vien nuo tavo buvimo? Tad išklausęs mano maldą ateik mums padėti.

Ir vėl Viešpats išgirdavo jo maldą ir pagelbėdavo kaimui.

Kai ir jis mirė, o žmonės užklupdavo nelaimės, jie kreipdavosi į jį pakeitusį kunigą, kuris nebežinojo nei tos maldos, nei vietos girioje. Taigi jis sakydavo taip:

- Juk ne žodžiai tau rūpi, Viešpatie, bet kenčiančios širdies šauksmas, tad išklausęs mano maldą ateik mums į pagalbą.

Ir vėl Viešpats išgirdavo jo maldą ir pagelbėdavo kaimui.

Po šio kunigo mirties žmonės ištikus nelaimei skubėdavo pas jį pakeitusįjį, kuriam labiau nei malda rūpėjo pinigai. Jis sakydavo Viešpačiui:

- Koks gi tu Dievas, jei lengvai galėdamas pašalinti vargus, kuriuos pats mums ir atsiunti, nenori pajudinti net mažojo pirštelio, kol nepuolame prieš tave keliaklupsti maldauti? Galiausiai elkis kaip tau patinka.

Ir tai taręs jis grįždavo prie savo kasdinių darbų.

Dievas dar kartą išgirdavo jo maldą ir pagelbėdavo kaimui.

Anthony de Mello

139 Psalmė

Viena iš geriausiai žinomų ir labiausiai mėgiamų Senojo Testamento knygų - maldų ir himnų knyga Psalmynas, joje - išrinktosios tautos ir jos Dievo bendravimo istorija. 139 psalmė - Himnas Dievui Kūrėjui, kurio rankose visas žmogaus likimas.

IEŠPATIE, ištyrei mane ir pažįsti.

Žinai, kada atsisėdu ir kada atsistoju, -
iš tolo supranti mano mintis.

Stebi mano žingsnius ir mano poilsį, -

pažįsti visus mano kelius.

Net nespėjus mano liežuviui žodžio ištarti,

štai, VIEŠPATIE, tu jį visą žinai.

Iš visų pusių apsiauti mane,

lieti mane savo ranka.

Tavo žinojimas man per nuostabus, -

man per gilus, negaliu jo pasiekti.

II

Kurgi galėčiau pabėgti nuo tavo dvasios

ar atsitolinti nuo tavo Artumo?

Jei į dangų užžengčiau, tu būtum ten,

jei Šeole pasikločiau lovą, tu būtum ten.

Jei įgyčiau aušros sparnus

ir įsikurčiau prie tolimųjų jūros ribų,

net ten mane vestų tavo ranka

ir tvirtai laikytų tavo dešinė.

Jei sakyčiau: „Tamsa tikrai mane paslėps

ir naktis bus man šviesa", -

juk tau pati tamsa nėra tamsi

ir naktis šviečia kaip diena.

[Tamsa ir šviesa tau yra tas pat.]

III

Juk tu mano širdį sukūrei,
užmezgei mane motinos įsčiose.
Šlovinu tave,
nes esu nuostabiai padarytas.
Tavo visi darbai nuostabūs, -
tai žinau labai gerai.
Mano išvaizda tau buvo žinoma,
kai buvau slapta kuriamas,
rūpestingai sudėtas žemės gelmėse -
tavo akys matė mane dar negimusį.
Į tavo knygą buvo įrašytos
visos man skirtos dienos,
kai nė viena jų dar nebuvo prasidėjusi.
Kokios nesuvokiamos man tavo mintys, Dieve,
ir kiek jų daug!
Mėginu jas suskaičiuoti -
jų daugiau negu smėlio grūdelių.
Ir net jei ir jų galą pasiekčiau,
vis dar su tavimi tebebūčiau.

Jėzus Kristus

Tik Evangelija pagal Joną, parašyta apie 100 metų po Kr, išsaugojo šią Jėzaus maldą, kurioje Jis, Atpirkėjas ir Aukščiausiasis kunigas, užtaria šiame pasaulyje pasiliekančią Jo pasekėjų bendruomenę.

Tėve, atėjo valanda! Pašlovink savo Sūnų,
kad ir Sūnus pašlovintų tave
ir - tavo duota galia į visus žmones -
teiktų amžinąjį gyvenimą

visiems, kuriuos jam esi atidavęs.

O amžinasis gyvenimas - tai pažinti tave,
vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų - Mesiją.

Aš tave pašlovinau žemėje, atlikdamas darbą,
kurį buvai man davęs nuveikti.

Dabar tu, Tėve, pašlovink mane pas save
ta šlove, kurią esu pas tave turėjęs
dar prieš atsirandant pasauliui.

Aš apreiškiau tavo vardą žmonėms,
kuriuos man davei iš pasaulio.

Jie buvo tavo, o tu juos atidavei man,
ir jie laikėsi tavojo žodžio.

Dabar jie suprato, jog visa, ką man esi davęs, iš tavęs kyla.

Tavo man patikėtus žodžius aš perdaviau jiems,
o jie priėmė juos ir tikrai pažino,
kad esu iš tavęs išėjęs; įtikėjo, kad esi mane siuntęs.

Aš meldžiu už juos.

Ne už pasaulį meldžiu, bet už tavo man pavestuosius.

Jie juk yra tavieji!

Ir visa, kas mano, yra tavo, o kas tavo - tai mano,
ir aš pašlovintas juose.

Aš jau nebe pasaulyje...

Jie dar pasaulyje, o aš grįžtu pas tave.

Šventasis Tėve, išlaikyk ištikimus savo vardui
visus, kuriuos esi man pavedęs,
kad jie būtų viena kaip ir mes.

Kol buvau su jais - tavo man pavestaisiais, -
aš išlaikiau juos ištikimus tavo vardui;
išsaugojau juos, ir nė vienas iš jų neprašuvo,
išskyrus pražūties sūnų, - taip išsipildė Raštas.
Dabar aš einu pas tave ir tai kalbu pasaulyje,
kad jie turėtų savyje manojų džiaugsmo pilnatvę.
Aš jiems perdaviau tavo žodį,
bet pasaulis jų nekentė, nes jie ne iš pasaulio,
kaip ir aš ne iš pasaulio.
Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio,
bet kad apsaugotum juos nuo piktojo.
Jie nėra iš pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio.
Pašventink juos tiesa! Tavo žodis yra tiesa.
Kaip tu esi mane atsiuntęs į pasaulį,
taip ir aš juos pasiunčiau į pasaulį.
Dėl jų aš pašventinu save, kad ir jie būtų pašventinti tiesa.
Ne tik už juos aš meldžiu, bet ir už tuos,
kurie per jų žodį mane įtikės: tegul visi bus viena!
Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje,
tegul ir jie bus viena mumyse,
kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs.
Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs, aš perdaviau jiems,
kad jie būtų viena, kaip mes esame viena:
aš juose ir tu manyje,
kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų,
jog tu esi mane siuntęs
ir juos myli taip, kaip mane mylėjai.
Tėve, aš noriu, kad tavo man pavestieji
būtų su manim ten, kur ir aš;
kad jie pamatytų mano šlovę, kurią esi man suteikęs,
nes pamilai mane prieš pasaulio įkūrimą.
Teisingasis Tėve, pasaulis tavęs nepažino,
o aš tave pažinau.
Ir šitie pažino, jog tu mane atsiuntei.
Aš pagarsinau tavo vardą ir dar garsinsiu, kad meilė,
kuria mane pamilai, būtų juose ir aš būčiau juose.

Šv. Klemensas Romietis (mirė apie 100 m.)

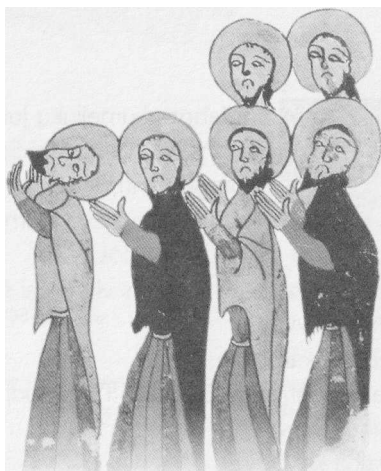
Šventasis Klemensas buvo vienas pirmųjų Romos vyskupų po šv. Petro mirties, ypatingai rūpinęsis ir Korinto bendruomene. Apie 90 metus jo parašytame laiške randame vieną seniausių krikščioniškų maldų po Šventojo Rašto.

rašom ir meldžiam Tave,
Visatos Kūrėjau,
Teišlieka sveika visame pasaulyje Tavo išrinktoji
kaimenė

PerTavo išrinktąjį tarną Jėzų Kristų,
Per kurį Tu mus pašaukei iš tamsos į šviesą,
Iš nežinojimo į jo Vardo nuostabumo pažinimą,
Kad per jį tikėtumėm Tavo Vardu -
Visos kūrinijos pagrindu. [...]

Meldžiam Tave, Viešpatie,
Būk mūsų pagalba ir atrama.
Išgelbėk tuos iš mūsų, kurie kenčia.
Pasigailėk pažemintųjų,
Pakelk suklupusius.
Pasirodyk maldaujantiems.
Išgydyk ligonius.
Atvesk į atgailą klystančius savo tautos žmones.
Pavalgydink alkstančius.
Išlaisvink mūsų kalinius.
Sustiprink mirstančiuosius.
Paguosk sužlugdytus.
Teatpažįsta Tave visos tautos,
Nes Tu esi vienintelis Dievas ir Tavo tarnas Jėzus Kristus,
O mes esam Tavo tauta irTavųjų ganyklų kaimenė. [...]

O taip, Viešpatie, leisk Tavajam veidui virš mūsų šviesti,
Kad pasaulyje taika ir ramybė klestėtų,
Kad mes patys nedrebėtume apglėbti stiprių Tavo rankų
ir saugomi nuo visų nuodėmių,
Ir gelbėk nuo tų, kurie mūsų be priežasties neapkenčia.
Duok mums ir visiems Žemės gyventojams taiką ir
vienybę,
Kaip davei mūsų tėvams, Tavęs šventai besišaukusiems,
tikėjusiems ir saugojusiems tiesą.
Išmokyk mus paklusti Tavo visagaliai ir aukščiausiam
Vardui bei mūsų žemiškiesiems valdovams ir princams.

Klemensas Aleksandrietis (mirė apie 215 m.)

Nuo II amžiaus pabaigos Aleksandrijoje veikė Bažnyčios autoritetų vadovaujama katechetų mokykla. Joje dirbo ir Klemensas Aleksandrietis. Būdamas graikų kilmės, jis stengėsi apjungti graikiškąją kultūrą su Šventojo Rašto žiniomis.

epažabotų kumeliukų Junge,
Neklystančių paukščių Sparne,
Neapgaunantis laivų Vaire,
Karališkųjų avinėlių Piemenie,

Surink savo vaikus be klaidos,
Kad jie nekaltomis lūpomis vieningai šlovintų Kristų -
Vaikų ugdytoją,
Šventųjų karalių,
Visa kuriantįjį aukščiausiojo Tėvo žodį,
Išminties davėją,
Pagalbą kančioje,
Žmogiškosios giminės amžiną džiaugsmą,
Pažadėtąją žemę - Jėzų.
Piemenį, Artoją,
Vairą, Jungą,
Dangiškuosius šventųjų kaimenės Sparnus,
Žveją mirtingųjų, kurie leidžiasi gelbėjami iš blogio jūros,
Iš kurios pražūtingų bangų Tu geras žuvis saldžia gyvybe
vilioji.

Tad vadovauk savo dvasinei kaimenei, šventasis Piemenie,
Vesk savo nekaltus vaikus, Karaliau!
Kristaus pėdos yra dangiškosios kopėčios.
Kristus Jėzus -
Amžinasis Žodis,
Bematis laikas,

Šviesa be pradžios ir pabaigos,
Gailestingumo šaltinis,
Kilmingas visų savo šventu gyvenimu Dievą garbinančių
žmonių darbų užbaigėjas.

Dangiškasis pienas,
Iš saldžių nuotakos krūtų -
Tavosios išminties meilės dovanų - tekantis,
Kurį mes, maži, savo vaikiškom lūpom imam kaip maistą.
Tad giedokim vieningai
Iš dvasinės krūtinės
Pasotinti Dvasios rasa,
Šlovinkim garsiai
Tiesos giesmėmis
Kristų Karalių.
Tebus ši giesmė šventas atpildas už gyvenimo mokslą.
Teveda mus, ne ką tesuprantančius,
Galingas Sūnus!
Kristaus pagimdytieji - tai taikos choras;
Tad garsiai kaip viena tauta šlovinkim taikos Dievą!

Origenas (mirė apie 253 m.)

Vienas žinomiausių graikų teologų Origenas dirbo Aleksandrijos katechetų mokykloje ir garsėjo savo dėstymu bei alegoriniais Šventojo Rašto komentarais, jo maldos dažnai gimdavo būtent iš Šventojo Rašto aiškinimo.

e Viešpats Jėzus uždeda savo rankas
ant mūsų akių,
Kad imtume matyti tai, kas nematoma,
o ne tai, kas įžvelgiama.

Teatveria jis mūsų akis,
Kad matytume ateitį, o ne dabartį,
Teatveria jis mūsų širdies akis,
Kuriomis per Dvasią matome Dievą,
Per tą patį Viešpatį Jėzų Kristų,
Jam tebūna garbė ir šlovė per amžių amžius. Amen.

araliaus žodžiai skamba taip:
Juose gyventi noriu ir juose keliauti.
Išties tai pasakyta apie tuos,
Kurie atvėrė savo širdis

Dievo žodžiui taip plačiai, kad jis juose -
Jų vis didėjančiuose įžvalgos ir pažinimo toliuose -
keliauti gali.

Ir netgi atilsį juose atrast,
Juk taip per pranašus mums sako mūsų Viešpats:
Kur dar galėčiau aš ilsėtis, jei ne tame,
Kurs nuolankus yra,
Kuris dvasia savąja atgailauja,
Kam rūpi mano žodis.
Karaliui, Dievo Žodžiui,
Atilsio vieta - tai siela, einanti į tobulumą,
Kuomet joje nelieka vietos klaidai,
O vien tik šventumu, pamaldumu,
Tikėjimu ir meile, taika ir visomis dorybėmis ji spindi.
Tada džiugu joje karaliui atsiilsėti ir apsigyventi.
Ir taria Viešpats sielai šiai:
Ir aš, ir mano Tėvas ateisim čia,
prie stalo sėsime ir apsigyvensime.
Kurgi yra tas Kristaus ir jo Tėvo stalas?
Kurgi jo būstas? Kurgi ilsis jis?
Tai sielos štai tokios palaimintas platumas
Tai štai tokios širdies palaiminta buveinė,
Kur Tėvas ir Sūnus, o ir Dvasia - be abejonės -
Prie stalo atsisėda ir apsigyvena.
Kokiomis gėrybėmis ir turtais svečius tokius apdovanoti?
Taika ten pirmas valgis,
Po to patiekiamas jiems nuolankumas podraug su
kantrybe,
Švelnumui ir ramybei vietos čia taip pat užtenka.
O koks saldus yra širdies tyrumas.
Tačiau šioje puotoj svarbiausia yra meilė.

Šv. Bazilijus Cezarietis (329-379)

Vyskupas ir Bažnyčios Mokytojas. įkūręs bendruomenę prie Cezarėjos (Turkijoje). Šv. bazilijus aštuonerius savo vyskupavimo metus kovojo prieš arijonus, gynė tikėjimą Trejybe ir Šventosios Dvasios dievyste.

iešpatie, amžinasis Dieve,
Šviesa be pradžios ir pabaigos,
visos kūrinijos Kūrėjau,
gailesčio versme, gerumo vandenyne,

meilės žmonėms neištiriama bedugne,
tešviečia mums Tavo veido šviesa.
Švieski mūsų širdyse, teisingumo saule,
ir pripildyk mūsų sielas savuoju džiaugsmu.

Mokyk mus nuolatos mąstyti,
semtis įkvėpimo iš Tavo įsakymų
ir be paliovos liudyti už Tave,
mūsų Mokytojau ir Geradari.
Padėk mums vykdyti tai, ką Tu myli,
kad būtų pašlovintas Tavo Vardas,
Tėve, Sūnau ir Šventoji Dvasia.

Šv. Grigalius Nazenzietis (330-390)

Grigalius mokėsi klasikinių graikų disciplinų Aleksandrijos ir Atėnų mokyklose. Atėnuose susipažino su Bazilijumi. Grįžęs į tėviškę pasikrikštijo, vėliau tapo kunigu bei vyskupu Mažojoje Azijoje.

irš visko esi Tu.

Ar galima Tave kitaip įvardyt?

Kaip žodis gali šlovinti Tave,

Jei nėra tokio, kurs Tave galėtų pavadinti?

Kaip gali žvelgti į Tave dvasia,

Jeigu Tu neaprėpiamas?

Vienintelis esi neištariamas,

Bet sukūrei viską, kas tik kalba.

Vienintelis esi viršum bet kokio suvokimo,

Tačiau sukūrei viską, kas tik sugalvota.

Tave šlovina visa - turintys balsą ir ne.

Tave garbina visa - mąstantys ir ne.

Juk bendras mūs visų ilgėjimasis, poreikis Tavęs.

Visi mes ieškome Tavęs.

Visi tavojoj kūrinioj atpažįstantys Tave,

Tau gieda tylų himną.

Tu - visko pagrindas,

Keliauja visa link Tavęs.

Tu - visų tikslas,

Tu - Vienis, Viskas, bet kartu nei viens iš jų.

Nei viena Tu, nei kita, bet esi visaip vadinamas.

Tai kaip Tave vadint turėčiau,

jukTu vienintelis esi nepavadinamas.

Kokia gi dangiška dvasia galėtų perplėsti tą šydą,

Vis dar plevenantį virš debesų dangaus?

Būk maloningas, Esantysis viršum visko.

Argi kitaip galėčiau pavadint Tave?

Hilarijus iš Puatje (mirė 367 m.)

Hilarijus augo pagoniškoje šeimoje, bet studijuodamas Šventąjį Raštą atsivertė ir įtikėjo. Vėliau tapo Puatje vyskupu. Šios dvi maldos - iš žymiausio Hilarijaus veikalo „Apie Trejybę“.

eisk man, visagali Dieve,
esančiam tik dulke ir žeme,
bet Tautosios meilės saitais sujungtam su Tavimi,
laisvai, kaip man priklauso, kreiptis į Tave.

Aš, vargšas, kurs prieš tai buvau niekuo,
nesupratau savo gyvenimo prasmės,
nepažinau savęs, anei gyvenimo kelionės tikslo.
Tačiau gailestingumas Tavo dovanojo man gyvenimą.
Neabejoju, kad man Tu, Gerume,
įj dovanojai kaip gėrybę.
Nes Tu, kuris mane sukūrei laisvei, nenorėjai,
kad nepakenčiamu gyvenimas man taptų.
Kas apie Tavo Viengimį šventose knygose yra tik parašyta,
ir patys žodžiai Tavojo Sūnaus ką liudija -
byloja tai, kad vienintelis Tavo Sūnus
gimė iš Tavęs, negimusio Dievo,
kaip žmogus iš mergelės atėjo,
kad slėpinys išgelbėjimo manojo įvyktų.
Jis - tai Tu, nes gimė tikrai iš Tavęs.
Jis yra Tavyje, nes Tu nuolat Jį dovanoji.
Šio tikėjimo buvau pavergtas ir neišgydomai sužeistas.
Visagali Dieve, atleisk,
kad dėl jo greičiau mirsiu, nei atsisakysiu.
Per vėlai laikas šis bedievių mokytojus man pagimdė.
Per vėlu stengtis jiems atimt iš manęs tą tikėjimą,
kurį Tu dovanojai.
Tai buvo mano tikėjimas, dar prieš išgirstant jų vardus,
jame aš atgimiau,
per jį esu aš Tavo.

ol Tu man dovanoji gyvybę,
tol aš noriu, šventasis Tėve, visagali Dieve,
išpažinti Tave kaip amžinąjį Dievą ir Tėvą.
Nenoriu niekad leisti kvailumo ir

bedieviškumo taip toli nuvedamas, kad tarčiausi galys
spręsti apie Tavo visagalybę ir paslaptis. [...]

Silpnas ir netobulas žmogaus žodis nėra privilegija
mano mintims apie Tave, taigi nesugebėjimas kalbėti
verčia tikėjimą tylėti. Ir jei mūsų viduje žodžiai, išmintis
ir jėga tampa mūsų vidinės gyvybės galia, tai tik todėl,
kad tai yra Tavo žodis, Tavo išmintis ir jėga - tobuli
tobulo Dievo vaisiai. [...]

Žmogaus pasaulyje yra daug dalykų, kurių prigimtis
lieka paslaptimi, bet kurių veikimas mums suprantamas.
Kur gamta nutyla, ten turim pasikliauti tikėjimu. Kai
pakeliu savo silpnas akis į dangų, tikiu, kad tai Tavo dangus.
Kai stebiu žvaigždžių kelią, jų kasmetinį judėjimą,
pavasario žvaigždes, Aušrinę ir kiekvienai iš jų nužymėtą
savąją kelio dalį, visame tame atpažįstu Tave, Dievą,
nes pats visko esmės suprasti negaliu.

Kai žvelgiu į nuostabias jūros bangas, tai paslaptis man
yra ne tik šio elemento esmė, bet ir galingas laiko
judėjimas. Tačiau tikiu, kad visame tame glūdi įstatymas,
kuriame atpažįstu Tave, nes pats visko esmės suprasti
negaliu. Kai pakylėtas Dvasios stebiu žemę, kuri paslaptin-
gos tvarkos vedama gimdo visas valstybes,
tai, kas pagimdyta - gaivina, tai, kas atgaivinta - padaugina,
tai, kas padauginta - sustiprina, tai neatrandu nieko,
ką savo mąstymu galėčiau suprasti.

Bet būtent mano nežinojimas veda į Tavęs pažinimą.
nesuprantu gamtos, kuri turi man tarnauti, tačiau jos
naudingume atpažįstu Tave.

Net savęs aš nepažįstu. Bet kuo mažiau save pažįstu,
tuo labiau žaviuosi Tavimi. Savo viską vertinančios dvasios
tikslingumo ir gyvenimo aš nesuprantu, bet tai patiriu.
Todėl Tau dėkoju, kad neduodamas man pažinti
savo dvasios esmės, vis dėlto dovanoji man džiaugsmą
matant jos veikimą.

Ir kai aš Tave atpažįstu, nors savęs suprast negaliu,
ir kai atpažindamas Tave aš garbinu, tai mano tikėjimas
Tavo visagalybe nėra silpnesnis dėl mano pažinimo
silpnumo. Mano mąstymas nepajėgus suvokti Tavo
Viengimio pradžios. Jei taip būtų, tai reikštų pakilti
aukščiau už savo Kūrėją ir Dievą.

Prašau Tavęs, išsaugok mano tikėjimą nepažeistą
ir leisk man jį skelbti iki paskutinio mano atodūsio.

Šv. Ambrozijus iš Milano (337-397)

Advokatas Ambrozijus buvo Milano provincijos valdytojas. 374 metais visai tautai džiaugsmingai pritariant išrinktas vyskupu, jis padarė labai stiprų įspūdį šventajam Augustinui, atsivertusiam iš dalies ir jo dėka. Šioje maldoje šv. Ambrozijus aiškina 119 psalmę,

teik, Viešpatie Jėzau,
ieškok savo tarno,
ieškok išsekusios avies.
Ateik, ganytojau!

Palik kitas devyniasdešimt devynias
ir ateik ieškoti vienintelės pražuvėlės.

Ieškok manęs, nes aš ieškau Tavęs.

Ieškok manęs, raski mane,

priimk mane, neški mane.

Teikis priimti tą, kurį randi.

Užsimesk ant pečių

tą, kurį priimi...

Tad ateik, Viešpatie, ieškoti savosios avies,
ateiki Tu pats!

Ateiki, klaidžiojančių išgelbėjime,

pavargusiųjų poilsį,

mirstančiųjų gyvybę.

Šv. Augustinas (354-430)

Hipono (Šiaurės Afrika) vyskupas. Garsus savo veikalais „Išpažinimai“, „Dievo miestas“, „Apie Trejybę“. Prieš tapdamas krikščionimi, Augustinas ilgą laiką pritarė manichėjų mokymui, tačiau vėliau tiesą atrado Kristuje.

vėlai aš Tave pamilau,
o amžinas ir visuomet naujas Groži,
vėlai Tave pamilau!

Tu buvai manyje, bet aš nebuvaу Tavуje.

Ieškojau Tavęs ten, išorėje,

puoliau prie Tavo sukurtų grožуbių

pats būdamas negražus.

Tu buvai su manimi, bet aš nebuvaу su Tavimi.

Kaip atitolino mane nuo Tavęs tos „grožуbės“,

kurios be Tavęs negalėtų egzistuoti.

Tu kvietei, šaukei ir perplėšei mano kurtumą;

Tu švietei ir savo spindesiu išsklaidei mano aklumą;

Tu paskleidei savo aromatą -

aš jo įkvėpiau ir štai dabar

vis daugiau noriu Tavęs įkvėpti.

Paragavaу ir dabar alkstu bei trokštu.

Tu mane palietei

ir aš užsidegiaу Tavo ramybės troškimu.

iešpatie Jėzau, leisk man pažinti save ir Tave,
ir netrokšti nieko daugiau, tik Tavęs.
Leisk atsisakyti savęs ir pamilti Tave.
Leisk viską daryti dėl Tavęs.

Leisk man nusižeminti, o Tave - išaukštinti.
Leisk negalvoti apie nieką daugiau - tik apie Tave.
Leisk mirti sau, o gyventi - Tau.
Leisk viską, kas nutinka, priimti kaip Tavo valią.
Leisk ištremti save ir eiti paskui Tave,
tegul niekad neišnyksta troškimas sekti Tave.
Leisk išsivaduoti iš savęs ir rasti prieglobstį Tavyje -
o kad visada būčiau vertas būti Tavo ginamas!
Leisk viltis Tavimi, o ne savimi.
Leisk dėl Tavęs tapti noriai paklūstančiu.
Leisk likti ištikimu Tau vienam.
Ir leisk man tapti vargšu dėl Tavęs.
Pažvelk į mane, kad galėčiau Tave mylėti
ir amžinai Tavimi džiaugtis. Amen.

Kirilas Aleksandrietis (mirė 444 m.)

Vienas svarbiausių Aleksandrijos mokyklos atsovų. Būdamas Aleksandrijos patriarchu, Kirilas labai aktyviai kovojo prieš Nestorijaus erezijas. Bažnyčios istorijoje jis išliko kaip didysis mokymo apie Mariją, kaip Dievo Motiną, gynėjas.

Būk pasveikinta, Marija, Dievo Motina,
Visatos brangakmeni,
Negęstantis žibinte,
Skaistumo vainike,

Teisumo skeptre,
Nesugriauta šventykla,
Didžios Paslapties inde,
Motina ir Mergele!

Tavo dėka šventose Evangelijose palaimintu bus pavadintas
ateinantis Viešpaties vardu.

Būk pasveikinta Tu, kuri šventose, skaisčiose įsčiose
apglėbei Neaprėpiamąjį!

Tavo dėka šlovinama Trejybė.

Tavo dėka brangiu vadinamas kryžius ir visame pasaulyje
jam lenkiamasi.

Tavo dėka dangus džiūgauja.

Tavo dėka angelai ir jų chorai džiaugiasi.

Tavo dėka demonai sutrypti pasitraukia.

[...]

Todėl džiaugiasi visas pasaulis.

Ir mes pagarbiai šlovinkime vieną Trejybę,

melskime Mergele Mariją, gerbkime šventą Bažnyčią

ir šlovinkime jos šventą Sužadėtinį,

nes Jam šlovė per amžių amžius. Amen.

Šv. Patrikas (389-461)

Garsus Airijos misionierius. Beveik trisdešimt metų dirbo, kad Airijoje pasklistų krikščionybė ir ten būtų įkurta Bažnyčia.

Tegul Kristus būna su manimi,
pirma manęs, už manęs ir manyje.
Tegul Kristus būna virš manęs
ir po manimi, mano dešinėje ir kairėje,

Tegul Kristus būna mūsų namuose,
karietose ir mūsų laivuose.

Tegul Kristus būna kiekvieno,
galvojančio apie mane, širdyje,
kiekvieno, kalbančio apie mane, lūpose,
kiekvieno, klausančio manęs, ausyse.

Tegul Dievo stiprybė mus veda.

Tegul Jo galybė mus saugo.

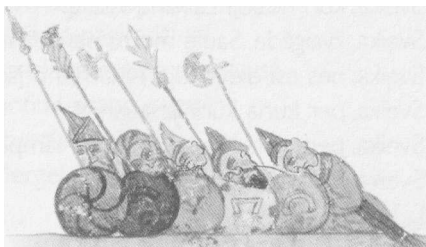
Tegul Dievo išmintis mus moko.

Tegul Dievo ranka mus globoja.

Tegul Dievo kelias tampa mūsų vedliu.

Tegul Dievo skydas mus apgina.

Tegul Dievo Dvasia saugo mus
nuo piktojo pinklių ir pasaulio vilionių.

Akatistas Marijos garbei

Tai ortodoksų himnas. Pats žodis „akatistos“ išvertus iš graikų kalbos reiškia „himną, kurį giedant stovima“. Šiame himne apgiedama įsikūnijimo paslaptis ir išreiškiama ypatinga pagarba Dievo Motinai, prisimenant jos stebuklingą globą 626 metais persams užpuolus Konstantinopolį.

ave, Karžyge nenugalimoji,
Pergalinga padėkos giesmė apgiedu,
Nes išvaduotas nuo negandų Tavo miestas,
o Dievo Gimdytoja!

Todėl, turėdama neįveikiamą galybę,
Nuo visokių pavojų mane gelbėk,
Idant sveikinčiau Tave: Sveika, Sužadėtine Mergele!
[...]

Sveika, per kurią džiaugsmas suspindėjo!
Sveika, per kurią prakeikimas liovės!
Sveika, kuri iš nuopolio šauki Adomą!
Sveika, kuri nuo ašarų vaduoja levą!

Sveika, žmonių mintims nepasiekiamoji aukštybe!
Sveika, net angelų akims nežvelgiamoji gelme!
Sveika, nes esi Valdovo sostas!
Sveika, kuri nešioji Laikantį Visatą!
Sveika, žvaigžde, Saulę mums parodanti!
Sveika, nes esi dieviškojo įsikūnijimo įsčios!
Sveika, per kurią kūrinija atgimsta!
Sveika, per kurią Kūrėjas kūdikiu tampa!
Sveika, Sužadėtine Mergele!
[...]

Sveika, slėpinių lobyne, neapsakomą patarimą duodanti!
Sveika, nes Tu - tikėjimas tuo, prieš ką nutylama!
Sveika, Kristaus stebuklų pradžia!
Sveika, Jo tiesų esme!
Sveika, nes Tu - laiptai, kuriais iš dangaus nužengė Dievas!
Sveika, nes Tu - tiltas, kuris į dangų žmones veda!
Sveika, stebukle, dėl kurio angelai neteko žado!
Sveika, demonų apraudotinas sutriuškinime!
Sveika, neapsakomą Šviesą pagimdžiusi!
Sveika, neatskleidusi paslapties, kaip pradėjusi!
Sveika, išminčius išmintimi pranokstanti!
Sveika, tikinčiųjų protus apšviečianti!
Sveika, Sužadėtine Mergele!

Šv. Jonas iš Damasko (675-749)

Tai garsus Sirijos krikščionių atstovas, vienuolis. Dėl savo iškaltos buvo vadinamas „auksaburniu“.

iešpatie. Tu pradėjai mane mano tėvo strėnose
ir suformavai mane motinos įsčiose.

Tu iškelei mane, nuogą kūdikį, į dienos šviesą,
nes Tau paklūsta gamtos įstatymai.

Laimindamas savo Šventąją Dvasią, Tu ruošei mano
sukūrimą ir mano gyvenimą; ne dėl žmogaus įgeidžių ar
kūno troškimų, bet dėl Tavo neišsenkančios malonės.

Tu išleidai mane į pasaulį, įsivaikindamas mane kaip savo
sūnų; Tu krikštu priėmėi mane į savo šventos ir nesuteptos
Bažnyčios vaikų būrį.

Tu mane maitinai dvasiniu savo dieviškų žodžių pienu.
Tu palaikėi mano gyvybę, maitindamas Jėzaus Kristaus
Kūnu ir leisdamas iš taurės gerti Jo gyvybę teikiantį Kraują,
išlietą dėl viso pasaulio išgelbėjimo.

O dabar Tu vyskupo rankomis išrinkai mane tarnauti
Tavo tautai. Apvalyk mano protą ir širdį, kad Tavo
žmonėms rodyčiau tiesos kelią.

Tu, Bažnyčia, esi kilniausias susirinkimas, vadovaujamas
Dievo. Tau - o tavyje gyvena Dievas, - kad tu būtum
stipresnė, mes liudijame savo tikėjimą be klaidos,
kaip tai darė mūsų protėviai.

Amen.

Šv. Izaokas Sirietis (VII a.)

Tarp 660 ir 680 metų buvo įšventintas Ninivės vyskupu. Jo dvasiniai raštai, labai įtakoję ortodoksų pasaulį, gaivina pačią dvasingiausią Rytų tradiciją - hezychazmą (nuo žodžio hesychia: ramybė, vienijimosi su Dievu tyla).

iešpatie Jėzau Kristau, mano Dieve,
vesk mane į atgailą.

Sielojasi mano širdis,
idant visa siela eičiau Tavęs ieškoti,

nes be Tavęs stokuju bet kokio gėrio.

O gerasis Dieve, suteik man savo malonę.

Aš apleidau Tave, Tu manęs neapleisk;
aš atsitolinau nuo Tavęs, išeišk manęs ieškoti.

Vesk mane į savo ganyklas,
į kaimenę savo avių.

Maitink mane gaivia žole savo slėpinių,
apsigyvenančių kiekvienoje tyroje širdyje,
toje širdyje, kuri nešioja savyje
Tavo apreiškimų spindesį...

O kad būtume verti tokio spindesio
dėl Tavo malonės ir meilės žmogui,
o Jėzau Kristau, gelbėtojai mūsų,
per amžių amžius.

Simonas Naujasis Teologas (949-1022)

Šventojo Mamo vienuolyno Konstantinopolyje igumenas susitiko Kristų, prabilusį jo širdžiai per Šventąją Dvasią. Šitą asmenišką ir intymų susitikimą su tikrąja Šviesa bizantiškosios liturgijos pradininkas apgieda gausybėje savo himnų.

teiki, tikroji šviesa,
Ateik, amžinasis gyvenime,
Ateik, paslėptasis slėpiny.

Ateik, neįvardijamas lobi,
Ateik, šviesa be sutemų,
Ateik amžinasis džiaugsme,
Viltie, norinti išgelbėti mus visus.
Ateik, mirusiųjų prisikėlime, ateiki.

Ateik, o Tu,
Kurs panorai, kad aš Tavęs norėčiau,
Tu, visiškai neprieinamas,
Ateik, dvelksme mano gyvybės,
Ateiki, paguoda mano širdies.

Šv. Anzelmas Kenterberietis (1033-1109)

Italų benediktinas, vėliau tapęs Kenterberio arkivyskupu (Anglija). Garsus savo veikalais apie įsikūnijimą ir Atpirkimą. Dar vadinamas scholastikos tėvu.

gailestingas, visagali Tėve, dovanojantis mums savo malonę, atleisk mums mūsų nedėkingumą, kuriuo atsilyginam už Tavąjį gerumą.

Mes esame prieš Tave su savo apmirusiomis, nejautriomis širdimis, kurių nesusildė Tavo švelnaus ir amžino gerumo meilė. Atsigręžk į mus, o gailestingasis Tėve. Leisk mums visa širdimi Tavęs alkti ir trokšti. Leisk Tavęs geisti visais savo troškimais. Leisk visa širdimi Tau ir vien tik Tau tarnauti. Padėk mums karštai ir uoliai siekti tik Tau patinkančių dalykų.

To prašome per Tavo viengimį Sūnų, kuriam kartu su Tavimi ir Šventąja Dvasia visa garbė ir šlovė, Viešpatie, per amžius. Amen.

Dieve! Tu esi gyvenimas, išmintis, tiesa, gerumas ir laimė. Tu - amžinas ir vienintelis tikrai geras, mano Viešpatie ir Dieve! Tu - mano viltis ir širdies džiaugsmas.

Išpažįstu tai ir dėkoju, kad mane sukūrei pagal savo paveikslą ir panašumą, idant visas savo mintis galėčiau kreipti į Tave ir amžinai Tave mylėti.

Padėk man, Viešpatie, iš tiesų suvokti, kad galiu vis labiau Tave mylėti ir Tavimi džiaugtis.

Ir net jei negaliu iki galo patirti šios laimės šiame gyvenime, tai bent padėk jai nuolat augti, kol ji pasieks pilnatvę ateinančiame gyvenime.

Leisk augti Tavajam pažinimui čia ir tapti tobulam ten, kad čia mano džiaugsmas augtų viltimi, o ten - būtų tobulai tikras. Amen.

Šv. Bernardas iš Klervo (1090-1153)

Vadinamas „paskutiniu Bažnyčios tėvu“ šv. Bernardas padėjo plėsti cistersų vienuoliją Europoje ir garsėjo savo mistine teologija.

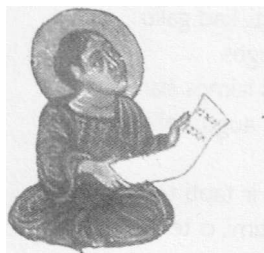

Jėzau, nuostabus karaliau ir kilmingas kary,
neapsakomas ir šventas saldume:
kai Tu aplankai mūsų širdis, jas nušviečia tiesa;
pasaulio tuštybė tampa niekinga,
o meilė artimui užsiliepsnoja.

O Jėzau, širdžių saldume, gyvasis šaltini, proto šviesa,
Tu pranoksti visus džiaugsmus ir troškimus.

Išpažinkime visi Jėzų, nuoširdžiai visi prašykime Jo meilės,
uoliai visi sekime Jėzumi ir sekdami Juo suliepsnokime
meile.

Tegul mūsų balsai šlovina Tave, Jėzau,
tegul visas mūsų gyvenimo kelias liudija apie Tave,
tegul mūsų širdys Tave myli dabar ir per amžius.
Amen.

Šv.Tomas Akvinietis (1225-1274)

Šios iškilios dominikonų ordino asmenybės mintys ilgus amžius stipriai įtakojo Katalikų Bažnyčios teologiją. Tačiau šio angeliškuoju vadinamo Bažnyčios mokytojo intelektualinis darbas neužgožia ir jo dvasinio gyvenimo, kurį nuolat gaivino malda, gelmės.

uteik man, Viešpatie, mano Dieve,
protą, kuris Tave pažintų,
veržimąsi, kuris Tavęs ieškotų,
išmintį, kuri Tave rastų,

gyvenimą, kuris Tau patiktų,
ištvermę, kuri Tavęs su pasitikėjimu lauktų,
ir pasitikėjimą, kuris Tave galiausiai pasiektų.

Duok man žemėje nešti Tavo siunčiamus vargus
su atgailos dvasia.

Iš Tavo malonės
kelyje naudotis Tavo dovanomis
ir tėvynėje džiūgauti Tavuoju džiaugsmu
Iš Tavo šlovės spinduliavimo,
Dieve, kuris gyveni ir viešpatauji
per amžių amžius. Amen.

Šv. Pranciškus Asyžietis (1182-1226)

Tai turtingo pirklio iš Asyžiaus sūnus, atsivertęs į krikščionių tikėjimą ir pradėjęs gyventi neturto ir tarnavimo vargšams dvasia. Pranciškaus gyvenimo būdas savo radikalumu žavėjo ir gąsdino to meto žmones. Susibūrus jo bendraminčiams gimė „Mažųjų brolių“, arba pranciškonų, bendruomenė.

ventas Dieve, Tu esi šventas Viešpats,
vienintelis Dievas, darantis stebuklus.

Tu - stiprusis, didysis, aukščiausiasis.

Tu - visagalis Karalius, Tu, šventas Tėve,
esi dangaus ir žemės Karalius.

Tu - Trejybė ir vienas, Viešpatie Dieve, visagali Gerume.

Tu - geras, iš tiesų geras, gyvas ir tikras.

Tu - meilė ir mylimųjų tikslas.

Tu - išmintis, gailestis ir kantrybė.

Tu - saugumas, ramybė,

Tu - džiaugsmas ir laimė.

Tu - mastelis ir teisingumas,

Tu - visas turtas.

Tu - grožis ir švelnumas.

Tu - šaulys, gynėjas ir saugotojas.

Tu - ir jėga, ir sustiprinimas.

Tu - mūsų viltis, mūsų tikėjimas,

mūsų didžioji palaima.

Tu - mūsų amžinas gyvenimas,

didysis, nuostabasis Viešpatie,

visagali Dieve ir gailestingasis Išgelbėtojai.

Tau garbė ir šlovė per amžius.

Amen,

Šv. Klara Asyžietė (1193-1253)

Patraukta šv. Pranciškaus skelbiamo evangelinio neturto idealo, Klara įsteigė Damų Neturtėlių, arba klarisių, ordiną, kurio seserys gyvena užsidariusios klauzūroje ir tarnauja pasauliui savo maldos gyvenimu.

iešpatie, šventoje puotoje,
į kurią mus kvieti,
leisk visais širdies troškimais priglusti prie Tavęs;
prie Tavęs, kuris spindi grožiu,

prie Tavęs, kurio meilė žeidžia,
prie Tavęs, kurio kontempliacija atgaivina,
kurio gerumas pripildo;
prie Tavęs, kurio atminimas maloniai švyti,
prie Tavęs, kurio regėjimas garbėje
palaimins visus dangiškosios Jeruzalės piliečius.
Tu esi veidrodis, kuriame spindi mums
palaimintas neturtas, šventas nusižeminimas
ir neapsakoma meilė,
kuriuos galėsime kontempliuoti amžinai
Dievo ramybėje.

Šv. Kotryna Sienietė (1347-1380)

Iš Sienos kilusi didžioji mistike Katerina Beninkaza darbavosi dėl vienybės tarp Romos ir Avinjono plėšomos Bažnyčios ir taikos Italijoje atstatymo. 1970 metais ji paskelbta Bažnyčios Mokytoja.

amžinoji Trejybe, bedugni vandenyne,
ar galite man duoti ką nors daugiau
nei pati save?
jūs esat niekados negęstanti liepsna.

Jūs esate ugnis,
sudeginanti visą sielos savimeilę,
ir savo Tiesą man davėte pažinti jos šviesoje!
Šviesoje, pranokstančioje visokią šviesą.

Tikėjimo šviesa man dovanoja
išmintį jūsų Sūnaus išmintyje.
Tikėjimo šviesa man dovanoja
stiprybę, pastovumą ir ištvermę.
Tikėjimo šviesa man dovanoja
viltį nepalūžti kelyje.

Gėri, pranokstantis visokį gėrį.
Gėri, suteikiantis palaimą.
Nesuvokiamas Gėri, kurio neįmanoma įvertinti!
Groži, pranokstantis visokį grožį.
Išmintie, pranokstanti visokią išmintį,
Ir net daugiau - pati Išmintie!
Jūs - drabužis, apdengiantis bet kokį nuogumą,
maistas, savo saldumu džiuginantis visus alkstančius.

Apvilkite mane, amžinoji Tiesa,
apvilkite mane pačia savimi,
idant šį gyvenimą nugyvenčiau
klusnume ir tikėjimo šviesoje.

Kristupas Kolumbas (1451-1506)

Genujietis, išgarsinęs Ispaniją savo naujų kelių į Indiją ieškojimu bei naujų žemių atradimu.

iešpatie,

Tu suteiki man gerą ir tvirtą valią,
kad kiekvieną darbą gerai užbaigčiau.

Žinau tai ir esu giliai sukrėstas minties,

kad Tavo didybė veikia visame, kas gera -

o gera yra viskas, išskyrus nuodėmę.

Žinau, kad nieko negaliu galvoti nei spręsti

be Tavojo įsikišimo.

Geras Tu esi, Viešpatie, neišmatuojamai geras,

nes leidi man veikti ir kurti,

ir dar pats man į rankas duodi priemones!

Noriu dėkoti Tau už tai dieną naktį

ir kiekvieną akimirką,

mano Dieve ir Viešpatie.

Erazmas Roterdamietis (1469-1536)

Vienas žymiausių vokiečių humanistų ir mokslininkų, kuris iki 1517 m. buvo augustinijonų vienuolis.

Tu esi Kūrėjas: atnaujink savo kūrinį.

Tu - Išgelbėtojas: saugok tai, ką atpirkai.

Tu - Išlaikytojas: neleisk pražūti tam,
kas nuo Tavęs priklauso.

Tu - Viešpats: patvirtink savo nuosavybę.

Tu esi galva: padėk savo nariams.

Tu esi Karalius: mokyk mus pagarbiai bijoti Tavo įstatymų.

Tu esi Taikos kunigaikštis: įkvėpk mums artimo meilę.

Tu - Dievas: pasigailėk Tavęs meldžiančių.

Būk, anot Pauliaus žodžių, viskuo visame,
kad Tavoji Bažnyčia kaip vienas choras vieninga širdimi
ir vienu balsu už dovanotą gailestingumą dėkotų

Tėvui, Sūnui ir Šventajai Dvasiai,

kurie skiriasi asmenimis,

bet ne prigimtimi.

Jiems garbė ir šlovė

per amžius.

Amen.

Martynas Liuteris (1483-1546)

Vokietis augustinijonų vienuolis ir kunigas Martynas Liuteris buvo protestantiškos reformos pradininkas. 1517 metais ant Vitenbergo katedros durų jis pakabino savo žymiąsias 95 tezes, kurios ir tapo Reformacijos pradžia.

Dieve, leisk man išsaugoti
tvirtą tikėjimą
ir nepasiduoti abejonei.
Ne todėl, kad mano malda gera,
bet dėl to, kad Tu esi Tiesa.

O Tėve, padrąsink ir sutvirtink savo Šventuoju Žodžiu
tą silpną žmogų, kuris esu.
Man taip dažnai sunku
priimti Tavo valią man.
Suteik man stiprybės, Tėve,
būti klusniam,
idant nepasiduočiau liūdesiui. [...]

Visagali Dieve, visados mums primink,
kad niekas negali mums padaryti pikta,
nepakenkdamas tūkstantį kartų labiau
sau pačiam Tavo akyse.
Padaryk, kad dėl to mes linktume
atleisti, o ne užgauti,
pasigailėti, o ne neapkęsti.

Mokyk mus, Tėve,
neužsisiklęsti savyje
ar savo gražiuose darbuose,
bet visko laukti iš Tavo nepailstamo gerumo.
Idant liūdesys gyventi,
dažnai prieštaraujantis Tavo valiai,

mūsų nepaskandintų,
bet Tavo gailestingumas
išsilietų visame mūsų gyvenime
ir jį apvaisintų. [...]

Visagali Dieve,
padėk mums atmesti bet kokią neapykantą
ar nesantarvės dvasią,
kad gyventume drauge
kaip tikri Dievo vaikai
tobuloje draugystėje sakydami
ne „mano Tėve“, bet „Tėve mūsų“.

Jonas Kalvinas (1509-1564)

Prancūzas Jonas Kalvinas sukėlė antrąją protestantų Reformacijos bangą. Jo mintis iš esmės tęsia Liuterio idėjas. Kalvinas stengėsi vienyti Evangelikų Bažnyčią ir jo mokymas netruko pasklisti po visą pasaulį.

Viešpatie Dieve,
kadangi Tu paskyrei naktį
žmogaus poilsiui,
kaip ir dieną sukūrei jo darbui,
prašau Tave suteikti mano kūnui
poilsio naktį ir padaryti,
kad mano siela kiltų prie Tavęs,
o mano širdis visados būtų pripildyta Tavo meilės.

Mokyk mane, o Dieve,
Tau patikėti visus savo rūpesčius
ir nuolatos atminti
Tavo gailestingumą,
idant ir mano siela galėtų
mėgautis dvasiniu poilsiu.
Padaryk, kad mano poilsis nebūtų savitikslis,
bet padėtų jėgas atgauti,
kad būčiau geriau pasiruošęs Tau tarnauti.

Tepatinka Tau
išlaikyti mane tyrą kūnu ir dvasia,
apsaugant mane nuo visokiausių pagundų ir pavojų,
kad net pats mano miegas
pasitarnautų Tavo Vardo šlovei.

Teikis, o Dieve,
taip pat palaidoti visas mano nuodėmes
dėl savo gailestingumo
per Jėzų Kristų, mano Gelbėtoją. Amen.

Šv. Ignacas Lojola (1491 -1556)

Jėzuitų ordino įkūrėjas. Garsus savo „Dvasinėmis pratybomis“. Kažkada buvęs kariu, o vėliau tapęs uoliu krikščionimi, Lojola ir savo maldose išsaugojo Kristaus kario įvaizdį.

erasis Viešpatie, mokyk mus Tau tarnauti taip,
kaip Tu to nusipelnai,
duoti ir neskaičiuoti,
kovoti ir nekreipti dėmesio į žaizdas,
sunkiai dirbti ir neieškoti poilsio anei atlygio.
Išsaugok mumyse žinojimą, kad vykdome Tavo valią.

aimk ir priimk, o Viešpatie, visą mano laisvę,
mano atmintį, mano supratimą ir mano valią.
Viską, kas esu ir ką turiu, gavau iš Tavęs
ir Tau grąžinsiu, kad džiaugčiausi
būdamas Tavo malonėje.
Duok man tik savo meilę ir malonę -
su Tavimi esu pakankamai turtingas,
kad nieko daugiau neprašyčiau.

Kristaus siela, pašvęski mane,
Kristaus Kūne, išgelbėk mane,
Kristaus Kraujau, pagirdyk mane,
Vandenie iš Kristaus šono, nuplauk mane,

Kristaus kančia, sustiprink mane,
Gerasis Jėzau, išklausyk manęs,
Savo žaizdose paslėpk mane,
Neleisk niekada nuo Tavęs atsiskirti,
Nuo klastingų priešų apsaugok mane,
Mano mirties valandą pašauk mane
Ir liepk ateit pas Tave,
Kad kartu su šventaisiais
amžinai Tave šlovinčiau.
Amen.

Šv. Teresė Avilietė (1515-1582)

ispanų kilmės vienuolė karmelite Teresė garsėjo savo raštais apie maldą bei misticizmu. Ji - viena iš dviejų moterų, paskelbtų Bažnyčios Mokytojomis.

Mano Dieve,
dėl Tavo gerumo aš Tave myliu visa širdimi,
Dėl Tavęs myliu artimą kaip save pačią.
Jei Tave, Viešpatie, myliu,

tai ne dėl pažadėto dangaus.

Ir jei bijau Tau nepaklusti,

tai ne dėl gresiančio pragaro bausmės.

Tai, kas veda mane prie Tavęs, o Viešpatie,

esi Tu pats, Tavęs, nukryžiuoto už mano nuodėmės,

Tavo kūno, draskomo kančios, vizija.

Tavo meilė taip pripildė mano širdį,

kad net jei nebūtų dangaus - aš Tave mylėčiau.

Ir net jei nebūtų pragaro - bijočiau Tau nepaklusti.

Kad Tave mylėčiau, man nereikia Tavo dovanų,

nes net jei netekčiau vilties gauti tai,

ko prašau ir ko viliuosi,

vis tiek mylėčiau Tave ta pačia meile.

Amen.

Tegul niekas tavęs netrikdo,
Tegul niekas tavęs negąsdina -
Viskas praeina.
Tik Dievas - amžinas.

Kantrybe pasiekiamo viskas.

Kas tiki Dievu, tam nieko netrūksta,

Vien Dievo užtenka.

Šv. Kryžiaus Jonas (1542-1591)

Šv. Teresės Avilietės amžininkas, kartu su ja formavęs karmelitų ordiną. Tai vienas iš didžiausių mistikų, teologų, kurio veikalas „Tamsi naktis“ žinomas iki šių dienų.

mano siela, paliesta malonės, tau yra skirta
būti dalininke dieviškosios prigimties. Per šią
malonę su Šventąja Trejybe tu esi suvienyta,
tiesa, dar ne visai, tačiau tikrai, suvokiamai.

O mano siela, sukurta grožėjimuisi išskirtinėmis
dovanomis, ką tu darai, kur tu eini? Koks apgailėtinas
Adomo vaikų aklumas, jei mes nematome taip spindinčios
šviesos ir esame tokie kurti kvietimui atkakliam!

etgi užklupus tamsiai nakčiai
Aš žinau, kur
Tekantis, gyvybę nešantis šaltinis.
[...]

Būties nakties tamsoj,
Kai nieko nematai, tikėjimas parodo,
Kur čiurlenantis šaltinis.

Nors nežinau, kur jo pradžia,
Tačiau žinau, kad pats jis - visko priežastis,
Net jei naktis žinojimą aptemdo.

Žinau, kad nieko nėra gražesnio ir didingesnio,
Kad jo vandenimis gaivinas dangus ir žemė,
Net ir tamsią naktį.
[...]

Net tamsią naktį
Niekad neišsenkantis šaltinis
Tampa duona - gyvybę teikiančia ir esančia gyvybe.

Johanas Kepleris (1571 - 1630)

Vokiečių astronomas ir matematikas. Drauge su Galilėjumi ir Niutonu vienas žymiausių gamtamokslininkų. Pirmasis suprato, kad planetų kelias sąlygojamas tam tikros jėgos, kurios šaltinis - saulė (vėliau Niutonas tai pavadins gravitacija).

idis yra mūsų Viešpats ir didi Jo galybė,
o Jo išmintis beribė.

Šlovinkit Jį, saule, mėnuli ir visos planetos -
nesvarbu, kokia kalba šis gyrius skambės.

Šlovinkit Jį, jūs - dangiškoji harmonija ir visi Jo apreikštų
tiesų liudytojai.

Ir tu, mano siela, visą gyvenimą
giedok Viešpačiui gyriaus giesmę,

Iš Jo, per Jį ir Jame yra viskas - kas matoma ir kas ne.

Jam vienam tebūna garbė ir šlovė per amžius.

Dėkoju Tau, Kūrėjau ir Viešpatie,

kad padovanojai man džiaugsmą kūrinija,

žavėjimąsi ir nuostabą Tavųjų rankų darbais.

Apie Tavo darbų nuostabumą žmonėms aš skelbiau,

kiek tik mano ribotas protas

Tavo begalybę suprasti galėjo.

Jei pasakiau ką nors Tavęs neverto

arba siekiau garbės vien sau,

atleisk man maloningai.

Gerhardas Terstègenas (1697-1769)

Vienas žinomiausių evangelikų mistikų. Ilgą laiką gyvenęs griežtai aske-
tiškai, tam tikru gyvenimo momentu išėjo tarnauti žmonėms bei liu-
dyti tikėjimo.

nekintantis, amžinasis Dieve; Tu, kuris esi, buvai
ir būsi; kurio amžius neturi pradžios, o dienos -
pabaigos. O Dieve, Tu, kuriam tūkstantis metų
kaip diena ir viena diena kaip tūkstantis metų,
mes garbinam šį Tavo nekintantį amžinumą, mes žavimės
šia neišmatuojama gilybe, kurioje pasimetame. Tačiau mes
dėkojame Tau, o Viešpatie, ir adoruojame Tavo dovanotą
meilę ir palankumą, per kuriuos Tu mus, savo kūrinius,
panorai atvesti į šį pasaulį ir davei mums šį gyvenimą, šiuos
metus ir dienas, kad visa tai mus paruoštų palaimingai
amžinybei matant Tavo šventąjį veidą.

Dėkojame Tau, Viešpatie, už Tavo gerumą ir kantrybę,
dovanojant mums ypatingus metus, ypatingas dienas ir
valandas. Ir kad jau dovanoji mums naujus metus, tai norim
atsigęžti į praėjusius metus, į jau praėjusį gyvenimo laiko-
tarpį. O Viešpatie, mūsų Dieve, Tau garbė ir šlovė už Tavo
gerumą, kuris saugojo mus. Būk pašlovintas ir mylimas,
tegul bus dėkojama Tavo tėviškai širdžiai, kuri kartais mums
leisdavo pasijusti karaliais, padarius keletą gerų darbų kūnui
ir sielai. Tu mums davei, taip, leidai mums turėti valgio, gėri-
mo, rūbų ir visko, ko reikia žemiškam gyvenimui. Tu leidai
mums savo širdyse pajusti Tavo malonės prisilietimą, leidai
išgirsti ir perskaityti gerus žodžius, o kartais mums kildavo
ir geros mintys. Tegul bus šlovinamas ir mylimas šis neuž-
tarnautas gerumas.

Br. Bernardas Marija (1749-1834)

Gimęs Italijoje, Sicilijoje, kapucinų ordino vienuolis, kunigas Bernardas Marija 67 metus praleido misijose Afrikoje, kur buvo itin vertinamas už savo kultūrinę ir taikdarišką veiklą.

iešpatie,
prašiau Tavęs sveikatos,
kad daugiau nuveikčiau šitoje žemėje.
Tu man davei kūno silpnumą,
kad daugiau pasitikėčiau Tavimi, o ne savimi.
Būk pašlovintas Tu, Dieve, mano gelbėtojai!

Viešpatie,
prašiau Tavęs šviesaus proto,
kad geriau suprasčiau pasaulį
ir nugyvenčiau savo gyvenimą.
Tu man davei klumpančią atmintį
ir lėtą suvokimą,
kad galėčiau nuolankiai atsiverti Tavo slėpiniams.
Būk pašlovintas Tu, Dieve, mano gelbėtojai!

Viešpatie,
prašiau Tavęs, kad duotum man atsakomybės,
idant įgyvendinčiau daug gerų idėjų,
Tu man davei būti laikomam nieku
ir pareigą paklusti,
kad tapčiau labiau panašus į Tavo Sūnų,
paklusnų ir nukryžiuotą.
Būk pašlovintas Tu, Dieve, mano gelbėtojai!

Viešpatie,
prašiau Tavęs leisti man sutikti didžiąją meilę,
kad savo gyvenimą padaryčiau prasmingą.
Tu man davei galimybę tikėti žmogaus širdies gerumu,
ir troškimą dalytis šituo tikėjimu
su visais nemylėtais, kuriuos man leidi sutikti.
Būk pašlovintas Tu, Dieve, mano gelbėtojai!

Viešpatie,
prašiau Tavęs turtų,
kad labiau galėčiau padėti vargšams.
Tu man davei neturtą ir savo turtus,
kad jiems dalyčiau.
Būk pašlovintas Tu, Dieve, mano gelbėtojai!

Viešpatie,
prašiau Tavęs tokio tikėjimo,
kad kilnočiau kalnus.
Tu leidai manyje pasilikti nesibaigiančioms abejonėms,
kurios mane verčia likti
nuolatos atviram Tavo Apvaizdai.
Būk pašlovintas Tu, Dieve, mano gelbėtojai!

Viešpatie,
prašiau Tavęs, kad tapčiau šventas.
Tu man leidai geriau pamatyti savo nuodėmes,
kad nepraradęs vilties galėčiau
iš naujo atsikelti po kiekvieno iš savo didžiųjų nuopolių.
Būk pašlovintas Tu, Dieve, mano gelbėtojai!

Džonas Henris Niumenas (1801-1890)

Nuo 1828 iki 1843 metų buvo anglikonų pastoriumi Oksfordo universiteto bažnyčioje. Vėliau tapo katalikų kunigu, o 1879 - kardinolu.

ik su manimi, tada aš pats galėsiu šviesti taip,
kaip Tu šviete, tada tapsiu šviesa kitiems.
Visa ši šviesa kyla iš Tavęs, Jėzau.
Niekas negimsta iš manęs, niekas nėra

mano nuopelnas. Tai Tu švieti per mane kitiems.
Leisk man Tave garbinti Tau labiausiai patinkančiu būdu,
kad visiems šviesčiau Tavąją šviesa.
Dovanok jiems šviesą, kaip ir man ją dovanojai;
apšviesk juos per mane ir kartu su manimi.
Mokyk mane skelbti Tavąją garbę,
Tavąją tiesą ir Tavąją valią.
Suteik man dovaną liudyti Tave ir nepamokslaujant -
ne žodžiu, bet pavyzdžiu, ta slapta jėga
ir mano veiksmų gera įtaka; tuo, kas mane
daro panašų į Tavo šventuosius,
ir mano širdimi, perpildyta meilės Tau.

Siorenas Kierkegoras (1813-1855)

Danų protestantų rašytojas, religijos filosofas. Kierkegoro idealas - egzistencinė krikščionybė. Šis savo mąstymu artimas Paskaliui mąstytojas siekė krikščionybės atnaujinimo.

iešpatie, mūsų Dieve.

Tavęs šaukiasi žmogus, ištiktas bėdos,

Tau jis dėkoja džiaugsmo dieną.

O kaip paprasta Tau dėkoti, kai žmogus supranta,

kad Tu duodi geras ir tobulas dovanas, kai pati kūniška

žmogaus širdis tai nesunkiai supranta, o žemiškas protas

skuba pritarti; tačiau palaimingiau yra dėkoti,

kai gyvenimas apkarsta, palaimingiau dėkoti,

kai širdis sugrumba, o sąmonė aptemsta,

kai proto dvyliplumas tampa išdaviku,

o atmintis - apgavike dėl savo užmaršumo,

kai išsigandusi pasislepia savęs meilė,

kai supratingumas maištauja prieš viską,

tada yra palaimingiau dėkoti, jei ne dėl užsispyrimo,

tai bent jau dėl nusižeminimo;

nes tas, kuris taip dėkoja, tas myli Dievą,

tas gali Tau, Visa Žinantysis, sakyti:

Viešpatie, Tu žinai viską, Tu žinai, kad Tave myliu.

Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė (1873-1897)

Teresė Martin į Lizjė Karmelio vienuolyną įstojo būdama penkiolikos. Po jos mirties, ištikusios ją 24-aisiais gyvenimo metais, jos vaikystės prisiminimai išleisti kaip Vienos sielos istorija. 1997 metais ji buvo paskelbta Bažnyčios Mokytoja.

Gyvenimas mano - akimirka, praleikianti
valandėlė.

Gyvenimas mano - slystanti man iš rankų
ir dingstanti viena diena.

O mano Dieve, žinai, kad mylėti Tau žemėje šioj teturiu
tik šią dieną.

Myliu tave, Jėzau! Tavęs trokšta siela mana.
Tik vienintelę šitą dieną būki mano švelni atrama.
Ateik viešpatauti mano širdy, apdovanok šypsena
tiktai dieną šią.

Kas, Viešpatie, man, jei ateitis ir juoda?..
Nepajėgiu Tavęs melsti dėl rytdienos, ne!..
Išsaugok tyrą man širdį, apgaubk mane savo šviesa
tiktai dieną šią.

Prie dieviškosios Tavo Širdies pasimiršta visa aplinka.
Nebesibaidau net tamsiųjų baimių nakties.
O Jėzau, tetrokštu kampo Tavo širdyje
tiktai dieną šią.

Šv. Faustina Kovalska (1905-1938)

Žinoma Katalikų Bažnyčios mistike, pagarsėjusi kaip Dievo gailestingumo apaštale. 1933-1936 m. gyveno Vilniuje, kur pagal jos regėjimą buvo nutapytas Gailestingąjo Jėzaus paveikslas.

Padėk man, Viešpatie,
kad mano akys būtų gailestingos,
kad niekada neįtarinėčiau ir neteisčiau
pagal išorę, bet įžvelgčiau tai, kas artimo
sieloje yra gražu, ir ateičiau jiems į pagalbą.

Padėk man, kad mano klausa būtų gailestinga, kad
pasilenkčiau prie artimo poreikių, kad mano ausys nebūtų
abejingos artimo kančioms ir aimanoms.

Padėk man, Viešpatie, kad mano liežuvis būtų gailestin-
gas, kad niekada neigiamai nekalbėčiau apie artimus,
bet kiekvienam turėčiau paguodos ir atleidimo žodį.

Padėk man, Viešpatie, kad mano rankos būtų gailestingos
ir pilnos gerų darbų, kad mokėčiau daryti artimui vien
gera, o sau prisiimti sunkesnius, labiau varginančius darbus.

Padėk man, kad mano kojos būtų gailestingos,
kad visuomet skubėčiau pagelbėti artimui,
nugalėdama savo nuovargį ir išsekimą.

Tikrasis mano poilsis yra paslaugumas artimui.

Padėk man, Viešpatie, kad mano širdis būtų gailestinga,
kad būčiau jautri visoms artimo kančioms.

Niekam neužversiu savo širdies. Nuoširdžiai bendrausiu
net su tais, apie kuriuos žinau, jog jie naudosis mano
gerumu, o pati užsidarysiu gailestingiausioje Jėzaus Širdyje.

Apie savo kančias tylėsiu. Tegu manyje pailsi

Tavo gailestingumas, o mano Viešpatie.

Šarlis de Fuko (1858-1916)

Vienuolis trapistas, apsisprendęs gyventi visiško neturto dvasia ir tarnauti vargšams, jo svajonė - Prancūzijos Tuarego vietovėje suburti vienminčius - išsipildė tik po jo mirties (Fuko buvo nužudytas užpuolikų).

ėve mūsų. Koks Tu geras mano Dieve,
kad leidi save vadinti tėvu! Kas aš toks,
kad mano Kūrėjas, mano Karalius,
mano Mokytojas leidžia man į jį kreiptis „tėve“?

Ir tai man ne tik leidžiama, bet net liepiama?

Dieve, koks Tu geras!

Kaip gera kiekvieną savo gyvenimo akimirką
prisiminti šį meilės kupiną paliepiamą!

Kiek meilės, dėkingumo, džiaugsmo, bet visų pirma -
kiek pasitikėjimo jis suteikia:

turėčiau taip Tavimi pasitikėti ir viltis -

juk Tu mano tėvas, Dieve.

Tačiau kartu koks geras turiu būti ir kitiems,

nes Tu geras man.

Koks broliškai švelnus turiu būti žmonėms -

nesvarbu, ar jie geri, ar ne -

todėl, kad Tu nori būti mano ir visų žmonių tėvu.

Todėl mane užlieja sumišimas ir dėkingumas,

pasitikėjimas ir tvirta viltis,

vaiko meilė Dievui ir broliška meilė žmonėms.

Tėve mūsų, mokyk mane

su Jėzumi ir per Jį nuolat savo lūpomis kartoti šį vardą,

nes tai yra didžiausia mano laimė.

Polis Klodelis (1868-1955)

Tai žymus rašytojas, diplomatas, dirbęs JAV, Kinijoje, Prahoje, Frankfurte. Jaunystėje buvo didelis materialistas, tačiau vėliau, įtakojamas Rembo poezijos, atsivertė ir įtikėjo.

Būk pagarbintas, mano Dieve,
nes išvadavai mane iš stabų nelaisvės
ir leidai tikėti tik Tavimi, o ne Ožiu ar Ozyriu,
teisingumu ar pažanga, tiesa ar dieviškumu,
humaniškumu ar gamta, menu ar grožiu...

Viešpatie, Tu mane išvadavai nuo knygų ir idėjų,
utopijų ir jų skelbėjų...

Žinau, Tu - ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas...
Būk pašlovintas, mano Dieve, nes Tu išgelbėjai iš mirties!

Rafaelis Meri del Valis (1865-1930)

Ispanų kilmės Katalikų Bažnyčios Anglijoje kardinolas, ilgą laiką dirbęs Vatikano diplomatiniam korpuse. Šia malda kardinolas meldavosi kiekvieną kartą po šv. Mišių.

uo noro būti vertinamam,
Nuo noro būti mylimam,
Nuo noro būti išaukštintam,
Nuo noro būti pagerbtam,

Nuo noro būti giriamam,
Nuo noro būti aukščiau už kitus,
Nuo noro būti klausiamam patarimų,
Nuo noro būti kitų pripažintam,
Nuo baimės būti pažemintam,
Nuo baimės būti nuvertintam,
Nuo baimės būti paniekintam,
Nuo baimės būti apšmeižtam,
Nuo baimės būti pamirštam,
Nuo baimės būti pajuoktam,
Nuo baimės būti įžeistam,
Nuo baimės būti įtartam

Išlaisvink mane, Jėzau!

Kad kiti būtų labiau mylimi už mane,
Kad kiti būtų labiau vertinami negu aš,
Kad kiti galėtų pasaulio akivaizdoje didėti,
o aš mažėti,
Kad kiti galėtų būti pasirinkti,
o aš pastumtas į šalį,
Kad kiti galėtų būti giriami,
o aš likčiau nevertinamas,
Kad kiti galėtų visur pirmiau manęs stovėti,
Kad kiti galėtų tapti šventesni už mane,
tik kad ir aš tapčiau šventas tiek, kiek galiu,

Jėzau, suteik man malonę to trokšti.
Amen.

Neli Sachs (1891-1970)

Berlynietė poetė, ilgą laiką draugavusi su švedų rašytoja Selma Lagerlof. N. Sachs pelnė daugybę apdovanojimų už savo poezijos rinkinius. Ši malda yra iš jos rinkinio „Fahrt ins Staublose“.

iešpatie (jei Tu esi),
negaliu melstis,
nes per daug girdėjau maldų,
kurios ir liko tik žodžiais,
susargdinusiais mano širdį liūdesiu.

Viešpatie (jei Tu esi),
negaliu dėkoti,
nes: jei dėkoju, kai esu soti,
tai nuolat priekaištauju sau
dėl milijonų alkstančių;
jei dėkoju, kai esu sveika,
tai nuolat priekaištauju sau
dėl milijonų mirstančių;
jei dėkoju, kai esu laiminga,
tai nuolat priekaištauju sau
dėl milijonų abejojančių,
o juk apie Tave pasakyta -Tu visažinantis.

Viešpatie (jei Tu esi),
negaliu melstis,
negaliu dėkoti,
negaliu tikėti.

Galiu tik stengtis
parodyti meilę
kiekvienam žmogui,
kuriam manęs reikia,
ir ieškoti tiesos bei teisingumo -
tai mano malda.

Galiu tik stengtis
būt šalia brolio,
atstumto kitų
ir tapti atstumtąja -
tai mano dėkojimas.
Galiu tik nenuilstamai ieškoti
sudaužytos sielos
po nuolaužom to, kas turėjo būti Tavo paveikslu -
tai mano tikėjimas.
Viešpatie (jei Tu esi),
suteik jėgų
taip melstis, taip dėkoti ir tikėti!

Dytrichas Bonheferis (1906-1945)

Vienas žymiausių evangelikų mąstytojų. Dėstė Berlyno universitete, Antrojo pasaulinio karo metais aktyviai kovojo prieš nacionalsocializmą. 1945 metais mirė koncentracijos lageryje.

angiškasis Tėve,
Tave garbinu ir Tau dėkoju
už nakties ramybę,
už naują dieną.

Tave garbinu ir Tau dėkoju
už visą Tavo gerumą ir ištikimybę,
gyvenime man parodytą.
Tu man dovanojai daug gėrio,
tad mokyk mane priimti
ir sunkumus iš Tavo rankų.
Neuždėsi sunkesnės naštos,
nei aš galiu pakelti.
Juk Tavo vaikams
viskas išeina į gerą.
Amen.

Karlas Bartas (1886-1968)

Žymus Vokietijos protestantų teologas, kurio darbai turėjo didelę įtaką ir katalikiškosios teologijos formacijai.

Viešpatie mūsų Tėve,
esi šviesa, kurios neįmanoma užgesinti,
duodanti ir mums šviesos, kuri išstumia visą
tamsybę.

Esi meilė be lašo abejingumo,
duodanti ir mūsų širdims tokią šilumą,
kad galime mylėti visus, kuriuos sutinkame.

Esi gyvenimas, kuris priešinasi mirčiai,
atveriantis mums kelią į amžinybę.

Nė vienas iš mūsų nėra didis krikščionis,
visi mes menki ir pilki.

Bet Tavo malonė mus gelbsti.

Pažadink mumyse tą truputį džiaugsmo ir dėkingumo -
bent tiek, kiek pajėgtume jo patirti -
už nedrąsų tikėjimą, kurį nuolat galime tirti,
už atsargų paklusnumą, kurio vis dėlto neatsisakome,
už vientisumą gyvenimo, kurį paruošei visiems mums
per Tavo Sūnaus mirtį ir prisikėlimą.

Neleisk nė vienam iš mūsų likti abejingam
nuostabiai Velykų didybei,
bet leisk prisikėlusio Viešpaties šviesai
pasiekti kiekvieną
mūsų atbukusių širdžių kampelį.

Juozas Zdebskis (1929-1986)

Lietuvių kunigas, išventintas 1952 m. Aktyviai ir įtaigiai skleidė Kristaus mokymą sovietmečiu, bendradarbiavo leidžiant Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kroniką, važinėjo į misijas Kazachstane, Pavolgyje. Žuvo autoavarijoje.

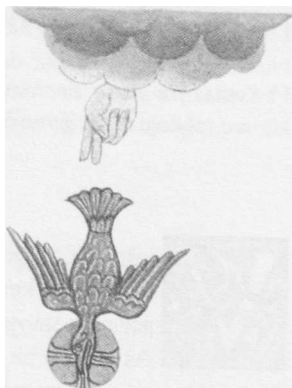

ie, nesuprasdamas klaupiuosi
prieš Tavo didybę:
Amen, amen!
Meldžiu tik vieno:

įvykdyk savo šventąją Valią
mūsų visų gyvenime
ir kaip tik Tu vienas gebi,
iš mūsų klaidų sukurk dar daugiau gėrio!

Ir jei gyvenimas pasuktas kryžiaus link,
ir jei tas kryžius kada bus nesuprantamas,
žinosiu, kad jis svarbus,
nes Mokytojas pasirinko šitokį gelbėjimo būdą.
Jei aš klyščiau, - Jis negalėjo klysti:
Jis galėjo pasirinkti tik geriausią,
vaisingiausią būdą.
Ir mano skausmas,
kad ir koks didelis būtų,
Šventoji Mergele, kaip Tavo nuosavybė
prisiglaus prie Jėzaus kryžiaus.

O jei tada būčiau beprotis?.. -
Taigi dabar kalbu ir už tą laiką, jei kada nesuprasiu...
Tebūna jau dabar visa, kad ir kas būtų,
priimama kaip atgaila,
kaip pelnyta bausmė
už savo ir kitų nuodėmes...

Kuo skiriasi ta didžioji,
Antgamtinė, nemirtingoji Meilė
nuo šitos mažosios - mūsų meilės -
kuri būna tokia vargana kartais,
kaip ir viskas šioje ašarų pakalnėje?
Ar negali išmokti ir šita, paprastoji meilė
nuolat kreipti savo akis
į Tave, didis Kūrėjau,
ir iš tos paprastosios meilės nuostabumo
išskaityti Tavo didingumą,
o kai ilgimės, atsiminti,
kad ji tiek amžina,
kiek joje mylimas Tu,
ir dėl to. Kad Tu myli?...
[...]

Michelis Kvistas (1921-1997)

Nuo 1947 m. kunigas, ypač daug dėmesio skyręs darbui su jaunimu, M. Kvistas yra vienas žinomiausių XX a. religine ir dvasine tematika kūrusių rašytojų ne tik gimtojoje Prancūzijoje, bet ir visame pasaulyje.

iešpatie, ar girdi?

Aš žiauriai kenčiu užsisklendęs pats savyje,

įkalintas savyje.

Aš girdžiu tik savo balsą,

matau tik save patį, manyje vien kančia.

Viešpatie, ar girdi?

Išlaisvink mane iš mano kūno, -

jis yra tik alkis ir viską, ką tik liečia

savo nesuskaičiuojamomis akimis

ir begalybe ištiestų rankų,

yra tik tam, kad pasisotintų.

Viešpatie, ar girdi?

Išlaisvink mane iš mano širdies, -

ji sprogs iš meilės, bet kai man atrodo,

kad beprotiškai myliu, staiga pamatau,

kad per kitus myliu tik save patį.

Viešpatie, ar girdi?

Išlaisvink mane iš mano dvasios, -

ji pilna pati savęs, savo idėjų, ji teisia,

ji nemoka kalbėtis, nes tegirdi tik savo žodžius.

Viskas man atrodo bjauru, gėdinga, tamsu,

... tai ką aš matau, matau tik per save.

Aš nekenčiu žmonių ir viso pasaulio,

... tai iš apmaudo, nes negaliu jų mylėti.

Aš norėčiau išeiti, norėčiau žingsniuoti, bėgti į šalį.

Žinau, kad yra džiaugsmas, -
aš jį mačiau dainuojantį veiduose,
Žinau, kad yra šviesa, -
aš ją mačiau spindinčią žvilgsniuose.
Bet, Viešpatie, aš negaliu išeiti,
man patinka kalėjimas,
nors sykiu juo bjauriuosi,
nes mano kalėjimas - tai aš pats.
Aš save myliu ir sykiu nekenčiu.

Viešpatie, aš nerandu durų savyje,
aš velkuosi apgraibomis,
aš daužausi į savo paties sienas,
į savo ribotumą,
aš susižeidžiu,
man skauda, man per daug skauda
ir niekas to nežino,
nes niekas nėra įjėjęs pas mane.
Esu vienas.

Viešpatie, ar girdi?
Atverk mano duris.

Tomas Mertonas (1915-1968)

Vienas žymiausių XX amžiaus krikščionių mąstytojų. Iki savo atėjimo į trapistų vienuolyną Mertonas domėjosi daugybe įvairių dalykų: budizmu, komunizmo idėjomis, menais. Visa tai atsispindi ir jo raštuose.

ano Viešpatie Dieve,
aš nesuprantu, kur einu.
Nematau kelio priešais.
Nesu visiškai tikras, kur jis baigsis.

Aš išties net savęs nepažįstu,
ir tai, kad manau paklūstąs Tavo valiai,
dar nereiškia, kad iš tiesų tai darau.
Bet tikiu, kad troškimas patikti Tau
iš tiesų Tau patinka.
Ir viliuosi, jog trokštu šito, kad ir ką bedaryčiau.
Aš viliuosi, kad niekad nieko neveiksiu be šito troškimo.
Ir žinau, jei to trokštu,
Tu vesi mane teisingu keliu,
net jei aš galbūt jausiuos apleistas
ir šešėly mirties.
Nebijosiu, nes Tu visuomet su manim
ir niekada manęs nepaliksi
su mano negandom vieno.

Pal. Motina Teresė (1910-1997)

Motina Teresė gimė 1910 metais Albanijoje. 1928 metais ji įstojo į Loreto abatiją Dubline ir išvyko į Indiją pradėti noviciato. Skurdžiausiuose Kalkutos rajonuose Motina Teresė rūpinosi vargšais. 1950 metais ji įsteigė Meilės misionierių vienuoliją,

arija, tu kuri atidavei savo meilę ir savo gyvenimą
mūsų gelbėtojai Jėzui,
tu žinai, kas yra motinos meilė.

Mes tave prašome, saugok visus pasaulio našlaičius.

Naudokis mumis,

kad galėtum juos apgaubti ta meile,

kurią jiems būtų davę jų motinos ir tėvai.

Mes esame tavo Sūnaus numylėtiniai,

todėl mums leisi ta pačia meile ir tokiu pat švelnumu
dalytis su tais, kurie prarado savo gimdytojus.

Marija, Dangaus karalystėje

kartu su tavimi ir angelais

šlovinsime Viešpatį,

kuris mus myli taip,

kad nė vienas negalėtų pasakyti:

„Neturiu nei tėvo, nei mamos“.

Amen.

Jonas Paulius II (1920)

Dabartinis Katalikų Bažnyčios popiežius, dar vadinamas „kelionių“ popiežiumi. Ypatingai rūpindamasis vienybės ir taikos kūrimu pasaulyje Jonas Paulius II savo apaštalinųjų kelionių metu aplankė beveik visas pasaulio šalis.

Dieve, dangaus ir žemės Kūrėjau,
Jėzaus ir mūsų Tėve,
Palaimintas esi, Viešpatie,
dangaus Tėve,

būdamas be galo gailestingas
Tu pažvelgei į mūsų kančią
ir atsiuntei mums savo Sūnų Jėzų,
gimusį iš moters,
kad taptų mūsų Išganytoju ir bičiuliu,
mūsų broliu ir Atpirkėju.

Per amžius nesiliausime Tave garbinę, Tėve!

[...]

Dieve, visagali Tėve,
keliaudami pas Tave, mūsų galutinį tikslą,
tegul visi Tavo vaikai patiria
Švenčiausiosios Marijos,
tyriausios meilės pavyzdžio,
kurią parinkai būti Kristaus ir Bažnyčios Motina,
rūpestingą globą.

Per amžius nesiliausime Tave garbinę, Tėve!

Tau, gyvenimo Tėve,
Amžinasis viso, kas sutverta, šaltini,
Aukščiausiasis gėri ir amžinoji šviesa,
Tavo Sūnui bei Šventajai Dvasiai
tebūnie garbė ir šlovė,
padėka ir gyrius
per amžių amžius. Amen.

T U R I N Y S

Vietoj pratarmės	4
139 Psalmė	6
Jėzus Kristus	8
Šv. Klemensas Romietis (mirė apie 100 m.)	10
Klemensas Aleksandrietis (mirė apie 215 m.)	12
Origenas (mirė apie 253 m.)	14
Šv. Bazilijus Cezarietis (329-379)	16
Šv. Grigalius Nazenzietis (330-390)	17
Hilarijus iš Puatje (mirė 367 m.)	18
Šv. Ambrozijus iš Milano (337-397)	21
Šv. Augustinas (354-430)	22
Kirilas Aleksandrietis (mirė 444 m.)	24
Šv. Patrikas (389-461)	25
Akatistas Marijos garbei	26
Šv. Jonas iš Damasko (675-749)	28
Šv. Izaokas Sirietis (VII a.)	29
Simonas Naujasis Teologas (949-1022)	30
Šv. Anzelmas Kenterberietis (1033-1109)	31
Šv. Bernardas iš Klervo (1090-1153)	32
Šv. Tomas Akvinietis (1225-1274)	33
Šv. Pranciškus Asyžietis (I 1186-1226)	34
Šv. Klara Asyžietė (I 1193-1253)	35
Šv. Kotryna Sienietė (1347-1380)	36
Kristupas Kolumbas (1451 -1506)	37

Erazmas Roterdamietis (1469-1536)	38
Martinas Liuteris (1483-1546)	39
Jonas Kalvinas (1509-1564)	41
Šv. Ignacas Lojola (1491 -1556)	42
Šv. Teresė Avilietė (1515-1582)	44
Šv. Kryžiaus Jonas (1542-1591)	45
Johanas Kepleris (1571 -1630)	46
Gerhardas Terstėgenas (1697-1769)	47
Br Bernardas Marija (1749-1834)	48
Džonas Henris Niumenas (1801 -1890)	50
Siorenas Kierkegoras (1813-1855)	51
Šv. Kūdikielio Jėzaus Teresė (1873-1897)	52
Šv. Faustina Kovalska (1905-1938)	53
Šarlis de Fuko (1858-1916)	54
Polis Klodelis (1868-1955)	55
Rafaelis Meri delValis (1865-1930)	56
Neli Sachs (1891-1970)	58
Dytrichas Bonheferis (1906-1945)	60
Karlas Bartas (1886-1968)	61
Juozas Zdebskis (1929-1986)	62
Michelis Kvistas (1921-1997)	64
Tomas Mertonas (1915-1968)	66
Pal. Motina Teresė (1910-1997)	67
Jonas Paulius II (1920)	68

Gr-175 Gražiausios krikščionybės maldos / sudarytoja Rita
Babianskaitė. - Vilnius : Dialogo kultūros institutas, 2004. - 72 p.: iliustr
ISBN 9955-545-13-5

Knygelėje surinktos gražiausios įvairių autorių maldos nuo pirmųjų krikščionybės amžių iki šių dienų. Čia rasite Rytų ir Vakarų Bažnyčios tėvų, didžiųjų vienuolių įkūrėjų, šventųjų, Reformacijos pradininkų, taip pat iškilų mokslo ir meno atstovų maldas.

UDK 23/28

Dailininkas *Kunotas Vildžiūnas*

Dialogo kultūros institutas
Vilniaus 39-403, 2600 Vilnius
dki@delfi.lt. Tiražas 3500.
Spaustuvė „MORKŪNAS ir Ko“
Draugystės g. 17, LT-303 I Kaunas
Užsakymo nr 4-154

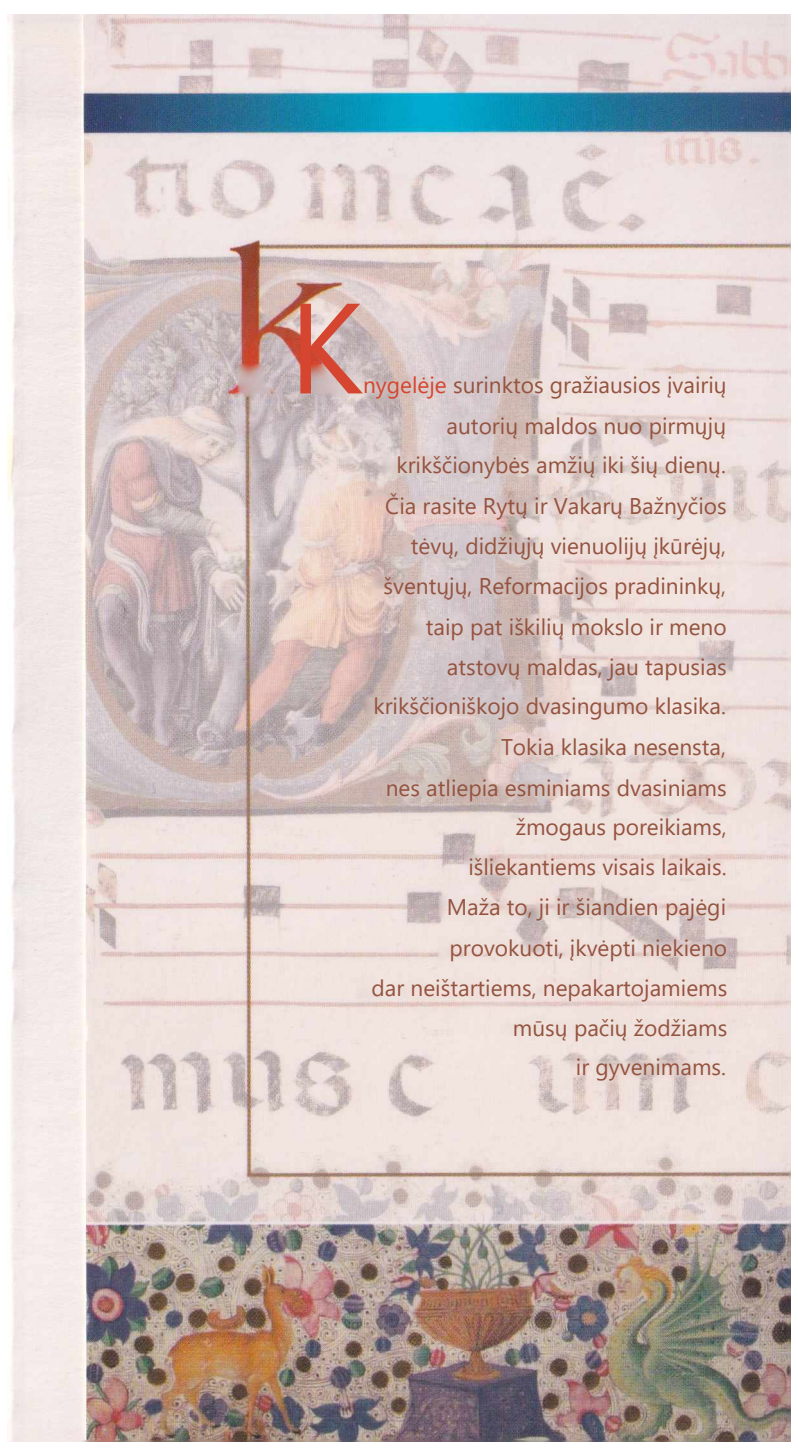
ŽODŽIAI IŠ MEILĖS

ISBN 9955-545-13-5

9 789955 545132

KK

nygelėje surinktos gražiausios įvairių autorių maldos nuo pirmųjų krikščionybės amžių iki šių dienų. Čia rasite Rytų ir Vakarų Bažnyčios tėvų, didžiųjų vienuolių įkūrėjų, šventųjų, Reformacijos pradininkų, taip pat iškilių mokslo ir meno atstovų maldas, jau tapusias krikščioniškojo dvasingumo klasika.

Tokia klasika nesensta, nes atliepia esminiems dvasiniams žmogaus poreikiams, išliekantiems visais laikais.

Maža to, ji ir šiandien pajėgi provokuoti, įkvėpti niekieno dar neišstartiems, nepakartojamiems mūsų pačių žodžiams ir gyvenimams.

